

PREDICĂ LA PRAZNICUL ADORMIRII MAICII DOMNULUI

... că iată de acum mă vor ferici toate neamurile! (Luca, I, 48)

Frați creștini,

Se apropie 2000 de ani de când această proorocie a fost spusă de o fecioară săracă, într-unul din cele mai mici orașe din Iudeea. Această fecioară necunoscută locuia într-o colibă modestă în pământul Hebronului și se mângâia cu aceste cuvinte în care credea cu statornicie. Au trecut atâția ani și iată că aceste cuvinte se împlinesc înaintea ochilor noștri.

Știm cu toții că în toate timpurile popoarele au înconjurat cu cinste pe împărații lor, precum și pe cei care și-au jertfit geniul și sângele pe altarul patriei, ridicându-le în semn de recunoștință, statui și monumente.

Biserica, însă, aduce laudă sfinților martiri care au suferit pentru dreapta credință, sau care au strălucit prin talentele și virtuțile lor, cântându-le imnuri sfinte și păstrându-le sfintele moaște în locașurile sale. În familiile creștine copiii poartă respect și dragoste către părinții lor, iar, după ce îi conduc pe ultimul drum, le păstrează o dulce amintire, privind cu lacrimi în ochi chipurile lor în tablourile rămase.

Dar, oare, noi creștinii nu suntem datori să avem respect și să venerăm pe regina creștinismului? Dacă oamenii mari, vestiți, sunt vrednici de recunoștința noastră, pentru că au adus omenirii îmbunătățiri vremelnice, trecătoare, cu cât mai mult trebuie să cinstim pe Împărăteasa Cerului, care este cea mai mare făcătoare de bine a noastră și care ne-a deschis porțile fericirii veșnice! Prin Ea am redobândit viața sufletului nostru, fericirea raiului. Căci Sfânta Fecioară Maria este mai presus de toate femeile, aleasă mai înainte ca să fie Maica lui Dumnezeu și a fost plină de Duh Sfânt și de Har, binecuvântată între femei. Nu este vorba de o

femeie pe care moartea ar fi răpit-o ca pedeapsă pentru păcatele sale, căci ea nu s-a pătat în toată viața sa, ci este vorba despre o fecioară al cărei trup nu a fost supus putreziciunii în mormânt ci s-a înălțat la cer împreună cu sufletul, la slava lui Dumnezeu și a Fiului Său.

O femeie mai presus de oameni și de îngerii care nu cunoaște pe cineva mai presus decât Ea, decât pe Dumnezeu și pe Iisus Hristos, Fiul său după trup.

Sfânta Fecioară Maria n-a avut niciodată pe cineva asemenea ei, nici în cer, nici pe pământ. Numai Dumnezeu este mai presus de ea și s-ar putea spune că însuși Dumnezeu s-a coborât mai jos decât ea, căci a ales-o ca Maică a Lui din care să se întrupeze și din al cărui piept să se hrănească. Noi, pentru a lăuda pe Fecioara Maria și a vorbi cu demnitate, după cuviință, nu este de-ajuns numai o singură cuvântare, căci nu putem găsi cununi de laudă după vrednicie, oricâtă bunăvoință am avea. Rog, însă, pe Fiul său să-mi dea harul trebuincios, punând cuvinte potrivite în cugetul inimii mele, ca să lumineze Sfântul Duh toate inimile ascultătorilor și să poată rodi fapte pentru viața veșnică.

Mai întâi, să audă toate popoarele, toți creștinii și păgânii, credincioșii și necredincioșii, toți sectanții și vrăjmașii că, dacă noi o numim pe Sfânta Fecioară Maria, Doamna și Împărăteasa noastră, aceasta nu este o născocire a evlaviei creștine, căci această demnitate n-a luat naștere în închipuirea strămoșilor noștri, ci, auziți, Însuși Duhul Sfânt a vestit înalta ei demnitate. El este care a lăudat-o prin gura profeților, și, luminat de El, David împăratul vedea Împărăția lui Hristos că se întindea de la apusul și până la răsăritul soarelui. De-a dreapta lui Hristos, David a văzut pe Maria împărăteasă mai înaltă decât toate puterile cerești ținând în mână toiagul puterii sale și ne-o arată lângă Cel Atotputernic care depune pe capul ei o coroană de pietre scumpe.

Datorită virtuților sale, Sfânta Fecioară este încununată din timpul vieții sale pământești, căci ea este ca un crin curat. Împăratul Solomon o vede ca pe regina florilor, mai înaltă decât cedrii din Liban. Eva și multe urmașe ale ei au născut copii păcătoși și criminali, iar Preacurata Fecioară a născut pe Omul-Dumnezeu, Drept și Sfânt, fără de păcate, care a mântuit pe toți oamenii. Sfânta Fecioară Maria strălucește ca un soare în mijlocul fecioarelor, Ea ține sceptrul tuturor virtuților și este icoana cea mai curată a sfințeniei dumnezeiești.

Despre ea zice Sfântul Apostol Ioan că are ca veșmânt soarele, luna sub picioare și pe cap poartă o coroană de 12 stele. La adormirea ei au venit îngerii și au luat-o cu trup și suflet, așezând-o pe tron, lângă Împăratul Slavei, Iisus Hristos, Fiul său. Iată la ce înălțime se află Împărăteasa noastră a creștinilor și iată cum se împlinesc profețiile care au arătat că o vor fericii toate neamurile. Împlinirea acestei proorociri a fost și în țara noastră, unde mulți domnitori au zidit multe biserici în cinstea ei, îngenunchind înaintea icoanei sale.

Să amintim pe Ștefan cel Mare, Neagoe și Matei Basarb, Constantin Brâncoveanu, care au ridicat o mulțime de biserici în cinstea numelui Preacuratei Fecioare, fericind pe Împărăteasa cerului și a pământului. Ea este steaua mântuitoare pe care Dumnezeu a făcut-o ca să strălucească de la începutul lumii în mijlocul întunericului răspândit de păcate.

Dumnezeu atât de mult a iubit-o pe Sfânta Fecioară Maria încât i-a dat pe Unicul Său Fiu, care nu s-a rușinat de sânul Preacuratei Sale Maici. Mântuitorul s-a supus ei în timpul vieții Sale pământești și a cinstit-o, iar când era răstignit pe Cruce, i-a încredințat ei, ca unei Maici, toată lumea creștină. A încununat-o cu slavă și cinste și a pus-o de-a dreapta Sa, în calitate de regină, i-a dat soarele ca îmbrăcăminte, luna sub picioarele ei și pe cap i-a pus o cunună de 12 stele, ceea ce îi închipuie pe cei 12 apostoli. Dar, cine poate să laude după vrednicie pe aceea care este mai presus decât toată lauda?

Monumente religioase se unesc cu mărturiile istorice pentru a arăta vechimea închinăciunii ce se cuvine Sfintei Fecioare Maria, preoții, regii, împărații, pictura, sculptura, poezii și scriitorii din primele secole ale creștinismului din evul mediu și din epoca noastră, toate generațiile aduc tributul lor de iubire și respect, de recunoștință și de laudă smeritei fecioare Maria din Nazareth. Toată lumea creștină, în decursul veacurilor, a cunoscut puterea ei cea mare și a simțit ajutorul ei în clipele grele.

Biserica Ortodoxă are o carte numită *Minunile Maicii Domnului*, pe care, poate, mulți le-ați citit și ați luat cunoștință de faptele minunate. Sfânta Fecioară Maria a făcut cele mai multe minuni atât în timpul vieții cât și după ce s-a mutat lângă Fiul său Împăratul Slavei. Iar ca să vedeți ce chemare, ce rol important a avut Preacurata Fecioară la mântuirea lumii, voi aduce acum trei mărturii din Sfânta Scriptură, unde se vorbește despre alegerea Sfintei Fecioare în lucrarea dumnezeiască.

Prima și cea mai veche se găsește la **Facere, cap. XXVIII, ver. 10**, unde se vorbește de visul patriarhului Iacov, care a văzut o scară, ce unea cerul cu pământul, pe care coborau și urcau îngerii lui Dumnezeu. Pe când Iacov privea uimit această frumusețe minunată, a auzit glasul lui Dumnezeu spunând: **“Eu sunt Domnul, Dumnezeul lui Avraam, tatăl tău, și Dumnezeul lui lui Isaac. Nu te teme! Pământul pe care dormi ți-l voi da ție și urmașilor tăi. Urmașii tăi vor fi mulți ca pulberea pământului și tu te vei întinde la apus și la răsărit, la miazănoapte și la miazăzi, și se vor binecuvânta întru tine și întru urmașii tăi toate neamurile pământului. Iată, Eu sunt cu tine și te voi păzi în orice cale vei merge; te voi întoarce în pământul acesta și nu te voi lăsa până nu voi împlini toate câte ți-am spus”**. El s-a înspăimântat și, deșteptându-se, a socotit că în locul acela este casa lui Dumnezeu și Poarta Cerului.

Scara din visul patriarhului Iacov este Sfânta Fecioară Maria, căci pe această scară s-a coborât Dumnezeu – Iisus Hristos – și S-a întrupat în pântecul său. Fecioara Maria este casa lui Dumnezeu și Poarta Cerului și numai cei ce recunosc aceasta vor intra în Împărăția lui Dumnezeu. Vai de toți cei care n-o cinstesc pe Maica Domnului și care aduc hule împotriva cinstei sale, căci sunt și de aceștia, o mulțime de ticăloși, unii susținând chiar că a mai avut și alți copii, atât de întunecat le este capul că nu înțeleg Sfintele Scripturi.

A doua mărturie o găsim la prorocul Iezechiel care spune cum a fost luat în vedenie și dus pe calea ușii sfinte ce duce spre răsărit, iar ușa aceasta era încuiată. A auzit atunci glasul Domnului, care i-a spus că ușa încuiată va fi și nu se va deschide și nimeni nu va trece printr-însa, căci Domnul Dumnezeu lui Israel va intra printr-însa și va rămâne încuiată. Că povățuitorul acesta va ședea să mănânce pâine înaintea Domnului. Pe calea pridvorului ușii va intra și pe calea lui va ieși. Și am văzut și iată era plină de slavă casa Domnului.

Dacă citește cineva toate acesta, neluminat de duhul lui Dumnezeu sau cu alt interes, nu poate înțelege Sfânta Scriptură, și nici nu este dat oricui să o înțeleagă, căci în ea se ascund taine mari. Iată, cine este ușa cea încuiată care nu se va deschide și nimeni nu va trece prin ea ! Este preacurata Fecioară Maria, căci printr-însa a intrat și a ieșit Mântuitorul Iisus Hristos, nestrucând pecetea fecioriei sale, așa cum străbate raza soarelui prin geam.

A treia mărturie o găsim tot în **Vechiul Testament** la **Paralipomena cap. XIII, ver. 1**, unde se spune că împăratul David a trimis niște oameni ca să aducă dintr-o localitate Chivotul Domnului. Acest Chivot era un fel de ladă poleită cu aur în care se aflau tablele legii, primite de Moise din mâna lui Dumnezeu. Deasupra acestui chivot erau doi heruvimi de aur. Preoții, tot poporul și însuși împăratul însoțeau în sunetul harfelor și chitarelor carul în care se găsea Chivotul și care era tras de boi. Ajungând la o cotitură, boii au smucit, iar Chivotul sta să se răstoarne. Atunci, un om din mulțime a întins mâna să-l sprijine, dar a murit pe loc.

Văzând moartea lui Uza (căci așa îl chema), împăratul David s-a întristat și s-a temut, totodată. Astfel, de frică, nu a mai dus Chivotul în cetatea lui, ci l-a așezat în casa lui Obed Edom, pe care Domnul a binecuvântat-o.

Vedeți, frați creștini, că Dumnezeu n-a suferit nici să fie atins cu mâna acesta Chivot care închipuia pe Sfânta Fecioară Maria?! Caci așa cum acea ladă poleită cu aur, și cu cei doi heruvimi pe capacul ei, purta într-însa tablele legii și Fecioara Maria era poleită cu Duhul Sfânt și cu toate virtuțile sfințeniei și a purtat în pântecul ei pe Cuvântul lui Dumnezeu, Iisus Hristos. Dar, ce se vor face acei nelegiuți care ating cu limba ascuțită sfințenia și fecioria Împărătesei Cerului, defăimându-o? Unde vor băga capul hulitorii și necredincioșii care aduc insulte Maicii Domnului prin care ne-a venit mântuirea?

Chivotul despre care am vorbit îl au toate bisericile creștine ortodoxe și se află pe masa Sfântul Altar, este o sub forma unei biserițe, iar în el se păstrează cutiuța cu Sfânta Împărtășanie. Chivotul este închipuirea Maicii Domnului, Casa lui Dumnezeu, Poarta Cerului, Ușa Raiului iar Sfânta Împărtășanie închipuie Cuvântul lui Dumnezeu care se află în biserica slavei Sale. Dacă așa stau lucrurile, cu măreția, cu sfințenia și lucrarea lui Dumnezeu prin Precurata Fecioara Maria, nu se cuvine oare și nu este drept a cinsti și noi și a aduce închinăciunile noastre Împărătesei Cerești? Dacă însuși Dumnezeu a cinstit-o, a iubit-o și a păzit-o, cu cât mai vârtos trebuie să-i aducem mulțumirile și închinăciunile noastre, noi păcătoșii și nevrednicii?

Dacă este drept ca toți copiii născuți în durerile nașterii să iubească și să venereze pe mamele lor, apoi cu atât mai mult se cade să iubim și să venerăm și noi pe Maica Domnului, care este Maica noastră a creștinilor. Nimic nu este mai drept, nimic nu este mai cuviincios, decât a venera pe aceea pe care Dumnezeu și-a făcut-o maică a Lui și pe care îngerii și arhanghelii o laudă în cer. Să se rușineze, deci, toți sectanții, să se îmbrace cu blestem toți hulitorii și să piară toți demonii care îi învață să hulească pe Preacurata Fecioara Maria ocrotitoarea creștinilor și salvatoarea omenirii.

Sfânta Fecioară Maria este scăparea noastră din nevoi, apărătoarea noastră în primejdii, mângâietoare în suferințe, mijlocitoare către Dumnezeu și scăparea păcătoșilor care se întorc cu căință la Fiul Său. Nimic mai curat, nimic mai dulce, nimic mai sfânt ca numele de mamă. O mamă bună este un înger văzut pe care Dumnezeu l-a pus lângă noi ca să ne mângâie în suferințe, să ne sprijine în lupte și să ne împărtășească bucurii duhovnicești. Cel din urmă cuvânt pe care-l murmură buzele muritorului este numele scump de mamă. Fie bărbat sau femeie, fie copil sau bătrân, pe patul morții toți murmură cuvântul mamă, pentru că o mamă întotdeauna este gata a se jertfi pentru fiul său.

Frați creștini, așa e Sfânta Fecioară Maria, mama noastră a creștinilor, care este gata să nu ne refuze rugăciunile și să nu ne părăsească în necazuri și primejdii, dacă o chemăm în ajutor. Dar acum, Maica noastră Preabună este supărată și mult întristată pe neamul omenesc care s-a pus în slujba satanei. Astfel, o parte din femei fără milă despart pe tată de copiii lui lăsându-i pe drumuri cu lacrimi în ochi, despart pe copii de Împărăția Cerului, lăsându-i să umble în întunericul patimilor. O parte dintre femei își omoară pruncii nevinovați în multe chipuri și s-au rătăcit de la adevăr, nevoind să mai audă de învățătura și biserica lui Dumnezeu și, astfel, trăiesc în petreceri, desfrânări, avorturi și alte păcate.

Maica Domnului este supărată pentru că știe ce-i așteaptă pe toți acești nelegiuți. Ea vede de acolo, de pe tronul slavei sale, aceste nelegiuiri și aceste suflete pierdute, care nu vor să țină

seama că s-a plătit atât de scump de către Fiul său, Iisus Hristos, răscumpărarea neamului omenesc. Amarnic vor plânge și în zadar vor mai cere ajutor când se vor trezi în flăcările iadului și în chinurile veșnice. Să audă acum toți păcătoșii pământului, să se întoarcă degrabă toți deznădăjduiții și rătăciții și să vină acum din calea rătăcirii. Să împreunăm mâinile cu toții în locașul lui Dumnezeu cel sfânt și să cerem sprijinul și apărarea noastră sub povățuirea și protecția Preacuratei Fecioare Maria, zicând și noi împreună cu toți creștinii de pretutindeni.

Rugăciune

Bucură-te, Fecioară și Maica lui Dumnezeu, Templul cel viu și nemuritor al dumnezeirii, comoara și lumina lumii, cinstea fecioriei, sprijinitoria credinței ortodoxe!

Bucură-te, Împărăteasă, care ai născut pe Dumnezeu spre mântuirea neamului omenesc!

Ajută-ne, dar, ca să stingem focul patimilor și războiul cel lăuntric să înceteze. Mijlocește la Fiul Tău și Dumnezeul nostru ca să ne dea har să imităm și noi virtuțile tale. Fă, cu rugăciunile tale, să înceteze toată tulburarea demonilor de pe pământ, să se sfărâme toată rătăcirea și să se risipească toate vrăjitoriile și spurcăciunile. Să biruiască lumina Evangheliei și Adevărul, să se stingă minciuna și să triumfe creștinii drept măritori întru Împărăția Fiului tău, Fecioară Marie, Împărăteasa noastră a tuturor creștinilor, ca să fim și noi acolo în vecii vecilor. Amin.